

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobců: a) S., a. s., b) S. s. ž., a. s., c) P. s. v., a. s., a d) M. B., kom. spol., všech zastoupených JUDr. Janem Oškrdalem, advokátem v Praze 5, Štefánikova 65, proti žalovanému: Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti: 1) Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 56, 2) I. B., a. s., zastoupeného JUDr. Ivanou Řehůrkovou, advokátkou v Brně, Bělohorská 59, 3) H. GmbH, a 4) S. E., spol. s r. o., v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 31. 1. 2005, čj. 3R 1/05-Ku, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2006, čj. 31 Ca 22/2005 - 95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (stěžovatel) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2006, čj. 31 Ca 22/2005 - 95, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 31. 1. 2005, čj. 3R 1/05-Ku, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, tj. z hlediska splnění podmínek řízení.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 27. 7. 2007, čj. 31 Ca 22/2005 - 111, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení doplnil kasační stížnost tak, že konkretizuje důvod podané kasační stížnosti a uvede, v jakém rozsahu je rozhodnutí krajského soudu napadáno. Současně stěžovatele vyzval, aby ve stejné lhůtě zaslal soudu plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o podané kasační stížnosti, případně doložil oprávnění svého zaměstnance s vysokoškolským právnickým vzděláním, včetně dokladu prokazujícího toto vzdělání. Konečně pak krajský soud poučil stěžovatele, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud kasační stížnost odmítne. Písemné vyhotovení usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 20. 8. 2007.

Stěžovatel na usnesení krajského soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 31 Ca 22/2005 - 111, nijak nereagoval. Nepředložil tedy krajskému soudu plnou moc udělenou advokátovi, který jej bude v řízení o kasační stížnosti zastupovat, ani oprávnění svého zaměstnance s vysokoškolským právnickým vzděláním, který za něj jedná nebo jej zastupuje, a rovněž nedoplnil zákonné náležitosti kasační stížnosti. Neučinil

tak ve stanovené lhůtě ani později a proti usnesení krajského soudu nebrojil ani kasační stížností.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V daném případě stěžovatel netvrdil ani neprokázal, že on sám, nebo jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, má vysokoškolské právnické vzdělání. Stěžovatel také není zastoupen advokátem. Tento nedostatek přitom v řízení o kasační stížnosti brání jejímu věcnému vyřízení. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který nebyl odstraněn, a je podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dodává, že krajský soud pochybil, označil-li v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, čj. 4 As 57/2005 - 64, a ze dne 15. 1. 2004, čj. 6 A 11/2002 - 26, dostupné na www.nssoud.cz), za žalovaného předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a nikoliv Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (Úřad). V řízení o přezkum správního rozhodnutí je třeba rozlišovat proti jakému rozhodnutí je žaloba podávána a kdo je účastníkem řízení. V posuzované věci je nepochybné, že žaloba napadá rozhodnutí předsedy Úřadu. Tato skutečnost ovšem nezakládá procesní subjektivitu předsedy Úřadu. Předseda Úřadu není samostatným orgánem Úřadu, ale jeho funkční složkou, která slouží mimo jiné k tomu, aby v případě rozhodnutí Úřadu, jako ústředního orgánu státní správy, bylo možno věc přezkoumat (v rozkladovém řízení) obdobným způsobem, jako v případě odvolání proti rozhodnutím (nikoliv ústředním) správních orgánů. Jinými slovy, správní orgán rozhodující o rozkladu i správní orgán prvního stupně, jehož rozhodnutí je v rozkladovém řízení přezkoumáváno, představují stejný správní orgán, vymezený zákonným rámcem jeho věcné příslušnosti. Rozdílné je pouze to, komu z hlediska vnitřního organizačního uspořádání správního orgánu zákon zakládá funkční příslušnost rozhodovat o rozkladu.

Ve věci soudního přezkumu rozhodnutí předsedy Úřadu, o rozkladu proti rozhodnutí Úřadu v prvním stupni, je třeba za žalovaného ve smyslu § 69 s. ř. s. považovat Úřad, jako jediný správní orgán v rámci předmětné věcné působnosti, byť žaloba napadá rozhodnutí předsedy tohoto úřadu. Nejvyšší správní soud již dříve vyslovil (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 - 56, č. 534/2005 Sb. NSS), že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je proto věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo má skutečně být žalovaným, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce. Soud o tomto postupu nerozhoduje zvláštním usnesením (§ 53 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*). Pokud tedy krajský soud v posuzované věci jednal s předsedou Úřadu namísto s Úřadem, je jeho postup zatížen vadou. Při jejím hodnocení ovšem nelze odhlédnout od shora popsané skutečnosti, že stěžovatel je funkční složkou Úřadu. Krajský soud tak fakticky jednal s Úřadem, byť prostřednictvím jeho předsedy, a to včetně doručování shora citované výzvy

k odstranění vad kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že Úřad nebyl postupem krajského soudu zkrácen na svých právech.

Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že v záhlaví rozsudku krajského soudu ze dne 15. 12. 2006 je jako jeden z žalobců [žalobce d)] uveden M. B., kom. spol., se sídlem S., L. Z výpisu z obchodního rejstříku vyplývá, že tato společnost z něj byla dnem 1. 9. 2006 vymazána poté, co byla zrušena bez likvidace sloučením se společností M. B. J. kom. spol., se sídlem D., D. 998 [posledně uvedená společnost později změnila název (obchodní firmu) na B. K., k. s. a sídlo na P., R. 1051/2a]. Za této situace měl krajský soud rozhodnout o procesním nástupnictví (§ 107 odst. 3 o. s. ř. za použití § 64 a § 120 s. ř. s.), což neučinil, a zatížil tím řízení vadou. K této vadě by Nejvyšší správní soud přihlédl z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), ale pouze v případě věcného přezkumu kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky řízení a Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl, nepřistoupil k jejímu věcnému projednání a nemohl proto zohlednit ani shora uvedenou vadu řízení před krajským soudem. Je však třeba dodat, že rozhodnutí stěžovatele bylo napadeným rozsudkem krajského soudu zrušeno jako celek a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. V jeho rámci stěžovatel rozhodne o procesním nástupnictví účastníků řízení a žádná z uvedených společností (ani společnost zaniklá ani společnost nástupnická) tak nebude zkrácena na svých právech.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu